

Utdrag fra en mammas dagbok

Til vår kjære datter

”Du var i armene våre i sengen mellom oss og du var så fredelig. Pusten din ble bare svakere og svakere. Det gikk lenger og lenger mellom hvert svake pust og til slutt var det bare hjertet ditt som fortsatt slo, litt til...” Les utdrag fra mamma Else Hoen Meløes dagbok fra da deres Linn døde fem dager gammel.

November 2005

Kjenner jeg venter på deg. Jeg har ventet en hel sommer og høst. Nå er vi i adventstiden – ventetid innfor julen. Adventstiden i år er for meg en ventetid på deg. Min venting henger sammen med forventning! Forventning innfor møtet med deg, et lite menneske, min datter!

Kjenner jeg blir rørt når jeg skriver min datter – kjenner på en ærbødighet, at jeg er privilegert som får oppleve å bli mamma! Det er rart, spennende og godt å kjenne deg i min mage. Hver dag koser jeg meg med tegnene du gir som forteller meg at du lever.

Jeg har sydd blomstrete gardiner til rommet ditt og hengt opp et brodert bilde fra min mammas tante Karin. På det bildet står det: ”Det som er kjærlig gjort er velgjort”. Å forberede rommet ditt må ut fra den teksten være velgjort!

Jeg veit at pappan din, Lars, også gleder seg veldig til å få treffe deg. Han kjenner også på magen, forsiktig – redd for å trykke for hardt på deg, og kjenner at du er der. Kjenner jeg er veldig, veldig glad i både deg og pappan din!!

Jeg var i Hokksund på lørdag hos din mormor og morfar. Kjersti, din tante, og Kasper, Maren og Hedda, din fetter og kusiner var også der. Vi bakte pepperkaker. Vi snakket om at til neste år vil du krabbe rundt på gulvet og være med også!

Lørdag 14. januar 2006

Det er fire dager til din termin. Kjenner jeg er klar for å føde deg, veslejenten vår! Jeg gleder meg ubeskrivelig mye til å se deg, holde deg i armene mine, kjenne varmen fra kroppen din, lukte på deg og ikke minst ta vare på deg og beskytte deg her ute i verden!

- Du døde rolig i armene våre, i sengen mellom pappa og meg tidlig, tidlig på morgenen lørdag 21. januar 2006.

Bagen til vogna di er redd opp og klar. Tante Kjersti har sydd et nydelig hvitt dynetrekk med små kaniner på som ligger i vognbagen. Klærne du skal ha på

deg hjem fra sykehuset ligger også klare på det som blir rommet ditt.

Mandag 20. februar 2006

Kjære, kjære Linn – veslejenten vår! Ingen ting ble som vi hadde håpet og trodd... Det er veldig vondt, tomt og ensomt å ikke ha deg her med oss. Vi savner deg så ubeskrivelig, det er vondt, vondt, vondt og veldig, veldig meningsløst...

Du ble født på Bærum sykehus tirsdag 17. januar kl 14.15. Du veide 3430 gram og var 49 cm lang. Ellen, barnepleieren, holdt deg opp og vi så deg for første gang. Ei sunn og frisk lita jente! Du skreik og sparket før du kom på magen min, du var verdens vakreste!

På magen min var du rolig og kikket på verden med store blå øyne. Vi var ubeskrivelig lykkelige – den beste dagen i livet vårt! Du var kommet ut i verden til oss og vi gledet oss til ferden videre som mamman og pappan din!

Etter et par timer var du i ferd med å sovne og vi ble vi enige om at Lars skulle gå og fortelle familiene våre at du var kommet. Vi var så glade og stolte og ville gjerne dele det med dem! Litt etter han var gått fikk jeg en følelse av at noe var galt. Jeg prøvde å vekke deg, men det var ingen reaksjon. Jeg ropte høyt, men ingen hørte meg. Jeg måtte ut av sengen for å få tak på snoren til å ringe i. Jeg husker jeg tenkte: ”Jeg er sikkert bare litt hysterisk førstegangs-fødende.” Barnepleier kom og tok deg ut

- Det var godt å kunne vise deg fram. Vi var jo blitt mamma og pappa!

i full fart. Jeg var igjen på fødestuen helt alene...

Barnepleieren fikk tak i Lars og vi var på fødestuen. Ventet, ventet, ventet... minutene føltes som lange år. Du var i naborommet med mange mennesker som jobbet for å få liv i deg igjen. Du hadde sluttet å puste, instinktet mitt hadde vært riktig. Jeg hadde ikke bare vært hysterisk førstegangsfødende selv om jeg så gjerne, gjerne skulle ønske det!

De fikk i gang hjertet ditt igjen og pustet for deg med en pustebelg. Vi fikk kost litt med deg gjennom hullene i kuvøsen før du ble kjørt med ambulanse til Rikshospitalet. Vi fulgte etter.

I dag når jeg skriver dette er det mandag morgen 20. februar 2006. Sola skinner ute og det er masse snø. Jeg står og kikker ut av stuevinduet. Ser bort på Asker kirke hvor du nå er begravd. Masse minner farer gjennom hodet mitt hele tiden. Minner fra Bærum sykehus, Rikshospita-

let og din begravelse. Sola glitrer i snøen og det er utrolig vakkert ute. Du var utrolig vakker!

Du døde rolig i armene våre, i sengen mellom pappa og meg tidlig, tidlig på morgenen lørdag 21. januar 2006.

Vi tok ut respiratorslangene klokken 15.08 fredag 20. januar. Vi var i helspenn når det skjedde. Hvor lenge ville du leve? Ville du dø med en gang, ville du leve noen minutter eller ville du leve noen timer? Hvordan ville du dø? Ville du kjempe for å få luft eller sovne stille inn?

Vi fikk mange, lange timer sammen med deg uten alle slangene og ledningene. Det var utrolig godt! Du lå fredelig og pustet rolig i armene våre. En liten sovende prinsesse! Vi kunne kose med deg og ta på deg uten masse ledninger som var i veien. Familiene våre var sammen med oss. Ut på kvelden fikk også de lov til å holde deg litt. Vi var "hønemor" og

"hanefar"; passet på deg og fulgte veldig godt med på at de holdt deg slik vi mente var best!

Litt over klokken fem lørdag morgen endret pusten din seg. Vi var alene du, jeg og pappa. Du var i armene våre i sengen mellom oss og du var så fredelig. Pusten din ble bare svakere og svakere. Det gikk lenger og lenger mellom hvert svake pust og til slutt var det bare hjertet ditt som fortsatt slo, litt til...

Torsdag 23. februar 2006

Kjære Linn! Jeg våknet akkurat og så for meg hvordan du døde. Var liksom midt oppe i det et øyeblikk igjen. Du skulle vært hos oss nå! Du skulle hatt hele livet ditt foran deg...

Da jeg var innom deg på kirkegården i går, var det spor fra et lite rådyr på stien vi har måkt inn til graven din. Jeg tente lys. Da Lars og jeg kom til deg sammen

på ettermiddagen lyste det så fint i skumringsmørket. Vi hadde vært på Rikshospitalet. Snakket med dem som hjalp oss å passe på deg der. Det var veldig godt og samtidig veldig vondt å være der igjen. Det var der du levde mesteparten av ditt korte liv.

Den dagen du ble født fikk vi beskjed om at du sannsynligvis hadde fått omfattende hodeskader på grunn av surstoffmangel da du sluttet å puste. Legen anslo at du mest sannsynlig ikke ville overleve uten respirator og hvis du gjorde det ville du bli multihandikappet. Alle prøver og erfaring indikerte plutselig og uforutsett hjertestans, det var med andre ord ikke noe vi kunne eller burde sett på forhånd.

Legene anbefalte ikke ytterligere behandling dersom situasjonen din forverret seg. Vi hadde derfor dåp for deg samme ettermiddag på nyfødt intensiven sammen med vår nærmeste familie og noen få gode venner. Det ble for oss en nydelig seremoni.

Torsdag fikk vi besøk av mange av våre

nærmeste venner, en og en var de med inn og

fikk hilse på deg. Det var godt å

kunne vise deg fram. Vi var jo blitt mamma og pappa! Vi hadde jo fått deg! Vi var kjempestolte av deg og midt oppe i alt det triste hadde vi lyst til å vise deg fram! Det ble faktisk viktig for oss å vise deg fram slik at de rundt oss også skulle fatte at du hadde levd og at vi for alltid vil være din mamma og pappa!

Midt oppe i alt som skjedde fikk vi kjenne på det å være din mamma og pappa, det var utrolig godt! Vi vasket deg. Skiftet bleier, koste med deg og sang godnattsanger. Vi fikk hjelp til å få deg hud mot hud på brystet så vi kunne kjenne deg og kose forsiktig med deg uten å forstyrre alt utstyret du var tilkoblet. Til sammen satt vi mange timer både jeg og pappa med deg på brystet. Kjære, kjære Linn – veslejenten vår!

Tirsdag 28. februar 2006

Kjæreste, kjæreste Linn! Jeg tenker på våren når jeg tenker på deg. Ser deg for meg i irrgroent vårgress i ei nydelig for-

- Kjære, kjære Linn – veslejenten vår! Ingen ting ble som vi hadde håpet og trodd... Det er veldig vondt, tomt og ensomt å ikke ha deg her med oss. Vi savner deg så ubeskrivelig...

sommereng. De små hendene dine plukker vårblomster. Sola glitrer i øynene dine og du smiler varmt og mørkeblått. Håret ditt har et gyllent skjær og den lette vårvinden svøper deg. Det gir trøst og det gjør godt å tenke på deg slik!

Grønt som gress i morgensol dansende på livets vinge.

Grønt som håpet i en vår Kjærlighet vil fremtid bringe.

Kjærligheten til deg har vi med oss og du vil alltid ha en plass i hjertene våre. Vi er utrolig glad for at livet gav oss deg og det er ubeskrivelig vondt å ikke ha deg hos oss mer.

Da jeg i november begynte å skrive til deg tenkte jeg du skulle få boken med alt jeg hadde skrevet den dagen du skulle gifte deg.

Jeg fyrer i peisen hjemme her nå. Det går glør opp etter veggen i peisen. Hvis din morfar hadde sett det ville han si: "Det går et brudedefølge i peisen."

Vi vil aldri få oppleve ditt brudedefølge...

Dine bidrag er velkomne

Vi tar gjerne imot personlige historier, betraktninger, debattinnlegg, dikt, tegninger, fotografier og hva enn du måtte ønske å dele med andre gjennom Oss foreldre imellom.

Trenger du hjelp til utforming av tekster, så hjelper vi deg. Da hører vi fra deg?

Velkommen som medlem

Landsforeningen uventet barnedød er en medlemsorganisasjon. Alle som mister sitt barn eller barnebarn, nevø eller niese uventet i mors liv, ved fødselen eller i de første leveårene kan melde seg inn i foreningen. Andre kan være støttemedlemmer. Medlemskap koster kr. 350, og støttemedlemskap koster kr. 250. Tegn medlemskap online på www.lub.no.

Støtt LUB!

Kjøp vår nøkkelring/handlevognpollett for kr 65.- (inkl porto/pakking). Bestill den på post@lub.no